

tror, at det ligger deri, at vi derigjennem, at vi beskatte, ikke af den Mæsse Brændevin, der produceres, men efter det Tønderum, som fyldes med Maff, stille Brændevinsbrænderne den Dgvaag, at faae saa Meget som muligt ud, ikke af det Kvantum Korn, der anvendes, men af det samme Tønderum, det vil altsaa sige at mæsse saa tuft som muligt. Idet de lægge sig herefter, ere deres Bestræbelser stadig gaade ud paa at faae af den samme Tønne saa meget Brændevin som muligt, selv om der skulde gaa noget mere Korn i Løbet; Brændevinsbrænderne faae altsaa mere Brændevin ud af det samme Karrum, og derfor stiger Afgiften ikke. Nu er dette ikke til noget Held for Landet; thi Landet som Helhed har ikke — jeg taler ikke om Finantserne, men om Landet — Fordel af, at Brændevinsbrænderne lære kunstige Frembringelsesmaader, hvorefter de faae saa Meget ud af en Tønne Karrum, som det er muligt. Naar de kunde finde paa Maader, hvor efter de kunde bringe saa Meget som muligt ud af en Tønne Korn, saa vilde det være til Gavn for Landet; thi saa vilde der spares en hel Del Korn; men om de faae saa og saa meget mere Brændevin ud af en Tønne Karrum, er os ganske ligegyldigt; thi det sker, uden at der der igjennem opnaas nogen Fordel for Landet. Derfor var det, mine Herrer, at vi for 3 Aar siden beffæstigede os saa meget med Tanken om at faae en Forandring i Brændevinsafgiften, saaledes at vi ikke længere beskattede af Karrummet, men derimod af Produktet, altsaa, at der af saa meget Brændevin af saa og saa stor Styrke skulde svares saa meget i Afgift; dette vilde have været en rationel Beskatning. Derved vilde vi tillige have undgaaet to andre Ulemper, som det nuværende System medfører. Den ene er den, at der gaar saa mange Brændevinsbrænderier tilgrunde, idet det nemlig kun er, naar et Brænderi drives til en vis Grad i det Større, at disse Forbedringer, hvorved man opnaar en Lempelse i Beskatningen, kunne indføres, og jeg sagde Dem det i Rigsdagen den Gang gjentagne Gange, i hvilken Grad man, ved at blive staaende ved det nuværende System, maatte komme til at ødelægge de mindre Brænderier. Dette har senere fuldstændig bekræftet sig, idet der Aar for Aar her i Landet har maattet nedlægges et ikke ubetydeligt Antal Brænderier. Den anden Ulempe, som det nuværende System medfører, er, at det træder hæmmende i Veien for en Industriegren, som netop her i Landet har sounget sig op paa en meget glædelig Maade, fordi det er en for dette Land meget naturlig Industri, nemlig Gjørfabrikationen. Det er Dem jo bekendt, at naar Brændevinsbrænderne ville producere Gjør i deres Kar, faae de ikke saa meget Brændevin, idet nemlig en Del af dette bliver til Gjør og kun en mindre Del til Brændevin, det vil sige en mindre Del end det, de ellers vilde faae ud af det samme Karrum, men da de komme til at betale samme Afgift, enten de producere Gjør, eller

Brændevin, saa ville de Herrer se, at denne Afgift kommer til at hvile paa Gjøren. Desuagtet have vore Gjørfabrikanter været i Stand til at udville denne Industri paa en særdeles tilfredsstillende Maade, og jeg tror, Udførselen til fremmede Lande er steget til over en Million Pund om Aaret; i Særdeleshed udføres der meget til England, hvor Gjøren som bekendt bruges i Bagerierne. Jeg finder nu, at der efter den allerlidste Statistikk ligesom er flet en Standsning heri; jeg veed ikke, om det har Noget at betyde, men i ethvert Fald veed jeg, at det er en Industri, som vi paa ingen Maade bør besvære ved en yderligere Forhøielse af Afgiften paa Brændevin. — Altsaa, mine Herrer, ville De se, at det efter disse Grundsatninger, vil være meget vanskeligt for mig, at gaa til at indbrømme en Forhøielse i den nuværende Afgift paa Brændevin, og jeg skal derfor tillade mig at yttre, at jeg tror, at det vilde være særdeles ønskeligt, om man nu snart kunde komme til en Beskatning af Udbyttet. De ville erindre, at Grundten til, at Rigsdagen ikke vedtog denne Beskatningsmaade, navnlig var den, at Landsstinget var ængstelig derved, fordi det ikke antog, at de Vidnesbyrd og Forsøg, der vare fremkomne i Anledning af, den Lov, der da forhandlede, vare tilstrækkelige til, at man med Tryghed kunde gaa ind paa den Beskatningsmaade, der var foreslaet. Det er mig bekendt, at Regeringen har forsat Forsøgene her i Landet, hvor imod det ikke er mig bekendt, hvilket Udfald disse Forsøg have faaet. Men jeg kan derhos ikke betvivle, at Regeringen tillige vil have indhentet Oplysninger fra andre Lande, dels fra saadanne, hvor man nu er beffæstiget med, at overveie, om man vil indføre denne Beskatningsmaade, f. Ex. i Lybifland, og dels fra saadanne, hvor man allerede har indført den, f. Ex. i Østerrig og Rusland. Jeg skulde derfor tillade mig at henvende den ærede Finantsministers Opmærksomhed paa, at det vistnok vilde være meget ønskeligt, om vi under denne Sags Behandling kunde faae en Meddelelse fra ham, dels om, hvilket Resultat der er fremkommet af de Undersøgelser, som ere foretagne af vor Regering selv her i Landet, og dels om de Efterretninger, der ere indhentede fra andre Lande. Jeg vil naturligvis tilføie, at det selvfølgelig ikke kan falde mig ind at forlange, at den ærede Finantsminister skulde give os disse Oplysninger nu, men jeg antager, at der her i Thinget vil blive nedsat et Udvalg angaaende denne Sag, og jeg vilde derfor ønske, at den ærede Minister vilde meddele dette saadanne Oplysninger, for at vi kunde tage denne Sag under behørig Overveielse, hvilket da maasse kunde faae Indflydelse paa Lovforslagets Ordning. Jeg kom til at tale om dette ved at omtale Kaffeolden, og jeg skal herom blot endnu gjøre den Bemærkning, at den ærede Forslagsstiller lagde stor Vægt paa, hvad han vilde anse for noget Betydeligt, nemlig at man maatte